

NÉHÁNY EGYSZERŰ SZÓ AZ IMÁRÓL ÉS AZ ALÁZATRÓL

I. rész

JÉZUS URUNK tanít imádkozni

Először a MESTER szól.

Szükségesnek tartottam az imáról szóló részt **Jézus Szavaival** kezdeni, hogy felelevenítsük a legtöbbek által ismert, de sokak által feledésbe merült, alábbi gyönyörű néhány sornak a valódi mély tartalmát és mondanivalóját.

Az egyetlen, konkrétan ránk hagyományozott ima a Szentírásban a **Miatyánk**, amely az egész embert átjárja és „összeköti” a Mennyei Atyával.

Az apostolok látták Jézust, hogy milyen elmélyülten tud imádkozni és az Atyához odafordulni. Ez a példa erősen hatott rájuk. Kérték tehát a Mestert, hogy tanítsa meg őket is szépen és igazul imádkozni. Így Jézus az emberiségnek adott „Legszentebb imát” megtanította nekik és általuk nekünk is.

Az alábbi idézet azonban nem csak magát az imát mondja el, hanem „hogyanját” is megmutatja:

„Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szívesen imádkoznak az emberek szeme láttára a zsinagógákban és utcasarkokon állva. Bizony, mondom nektek: megkapják jutalmukat. Te, amikor imádkozol, menj be a szobádba, zárd be az ajtót, és imádkozzál a rejtekben lévő Atyádhoz. Atyád, aki rejtekben is lát, megfizet neked. Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok. Azt gondolják ugyanis, hogy a sok beszédükért nyernek meghallgatást. Ne utánozzátok őket! Hiszen tudja a ti Atyátok, hogy mire van nektek szükségetek, még mielőtt kérnétek. Ti tehát így imádkozzatok:

**Mi Atyánk, Ki a mennyekben vagy,
Szenteltessék meg a Te Neved,
Jöjjön el a Te Országod,
Legyen meg a Te akaratod,
Miként a mennyekben, úgy a földön is.
Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,
Bocsásd meg a mi vétkeinket,
Amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek,
És ne vigy minket a kísértésbe,
Hanem szabadíts meg a gonosztól . Ámen.**

Ha megbocsátjátok az embereknek, hogy vétettek, Mennyei atyátok nektek is megbocsát. De ha nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg bűneiteket.” Mt. 6 / 5-16.

Kiemelnék néhány részletet az egész emberiség számára adott imából:

„Te, amikor imádkozol, menj be a szobádba, zárd be az ajtót, és imádkozzál a rejtekben lévő Atyádhoz.” – Itt az Úr Jézus arra mutat rá, hogy adjuk meg a tiszteletet, és amikor imádkozunk, vonuljunk félre. Keressük és találjuk meg azt a *csendes zugot*, ahol legalább egy pillanatra elmélyedhetünk, és gondolatainkban befelé, szívünkbe, „*legtitkosabb szobácskánkba*” léphetünk. Abba a mindenkitől „elzárt” titkos helyre, amely szívünk mélyére van rejtve, és amely Teremtő Istenünké és csak az Övé!

Mennyei Atyánk gondoskodott arról, hogy minden gyermekében létezzék egy ilyen kis „*rejtett szív-szoba*”, mely titkon a Mennyei Birodalmát idézi, és olyan, hogy ha oda belépünk, akkor úgy érezzük, hogy „*Hazatértünk*”.

Ez a hely bármikor elérhető önmagunkban, ha *úgy döntünk*, hogy csendességet teremtve Vele, Atyánkkal, a Mindenség Urával kívánunk találkozni.

De hogy megtesszük-e ezt, az egyedül rajtunk, a mi szabad akaratunkon múlik!

Mert Ő, Aki megalkotott bennünket, **ott várja**, hogy végre megtaláljuk a kilincset, és kinyitva saját szívünket felfedezzük Őt benne. *Ez a kis, „világot kizáró hely” az, amelynek csendje és titkos beszélgetései biztosítékul szolgálnak az Égi Otthonba való Hazatérésünkhöz.*

(Ennek a honlapnak a „versek” rovatában „A SZÍV TITKA” című ima, vers szól erről.)

Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, – vagyis legyünk figyelmesek, konkrétan és tisztán gondolkozzunk és fogalmazzunk. Ne hagyjuk a gondolatainkat ide-oda csapongani. Nem a sok beszéd a lényeg, hanem a minőségi és szívből jövő ima. A tiszteletteljes figyelem, megszólítás tud azután „*párbeszédimává*” fejlődni.

Az elmének szüksége van a lecsendesítésre, és ehhez a legjobb az Úr Jézus által adott, komoly és erőt adó néhány sor, mely először, a Világ Urának megszólítása által tiszteletre kell hogy intsen bennünket.

Isten, a mi Mennyei Atyánk elhalmozott minden jóval és bennünket körülvevő szép természettel. Figyel ránk, figyelni sorsunk alakulását, hiszen „*Egyetlen hajatok szála sem hullhat ki fejetekből Atyám tudta nélkül.*” – tanította az Úr Jézus. És ez a várakozó figyelem az, mely szinte előhívja az emberből, hogy tisztelettel, szeretettel szólítsuk meg Őt:

Mi Atyánk, Ki a mennyekben vagy,

Szenteltessék meg a Te Neved, – Ebben a tiszteletben ott a *hála* is, hiszen valóban van mit köszönnünk Neki: egészséget, gondolkodó agyat, érző szívet, nehézségek megoldásához szükséges tudást és erőt, és a világ ezer szépségét.

Jöjjön el a Te Országod,

Legyen meg a Te akaratod,

Miként a mennyekben, úgy a földön is. – Szinte magunkra „húzzuk”, kérjük, kívánjuk már itt a földön is azt a virágzó és örömmel létező világot, amit Mennyeknek hívunk.

Ebben a néhány szóban már megjelenik a kérés mellett az „*emberi szellem főhajtása*” is, hiszen tudjuk, hogy minden kérésünk csak akkor tud jól, helyesen, örömteli módon megvalósulni, ha átadjuk sorsunk vezetését, és felcseréljük a magunk emberi szűklátókörűségét az Isteni távlatokban való gondolkozással, hiszen tudjuk azt is, hogy *Ő, Aki szeretetből megteremtett, valóban a legjobbat akarja nekünk.*

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, – ezzel a kéréssel leérkezünk a torkunkhoz, és az Isteni Vezetés mellé mindjárt kérjük, igényeljük a „*táplálékot*” is, hiszen „*olyan jól*” élni, mint amit kívánunk magunknak, csak minőségi „*táplálkozással*” lehet. A táplálék azonban nem csak az, ami a testünket táplálja, sőt, az fontos ugyan, de kevésbé fontos, mert AZ IGAZI, A LÉNYEGES TÁPLÁLÉK csak a Tiszta Tanítás, **AZ IGE** lehet, *mely által az önmagunk örökéletű lelke fejlődhet.*

Vagyis itt lelki-szellemi táplálékról van elsősorban szó.

(Hiszen olyan badarságot senki sem gondol, hogy a testünk az örökéletű!)

Bocsásd meg a mi vétkeinket,

Amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, – Ez már a SZÍV, a SZERETET SZINTJE.

Ha nagyon őszinték akarunk lenni, akkor bizony van elég sok emberi hibánk, gyengeségünk, ingerült vagy igazságtalan, hálátlan időszakunk, amikor megbántjuk Istent. Tesszük ezt közvetlenül Övele, tiszteletlenség, engedetlenség, stb. által, vagy akár embertársunkban, esetleg saját önmagunkban is komolyan megbánthatjuk Őt! – És bizony itt *azt imádkozzuk, hogy úgy bocsásson meg nekünk a Mennyei Atya, mint ahogy mi is megbocsátunk az ellenünk vétőknek, vagyis azoknak, akik rosszat tettek, fájdalmat vagy kárt okoztak nekünk!*

Az nem tud még megbocsátani, aki nem tudja elfelejteni a vélt vagy igaz sértést, hanem felkapja a vizet anélkül, hogy megpróbálna utánajárni, hogy a saját igazsága valóban igazság-e?

Mert nincs ember, aki a teljes Igazságot képes átlátni, azt azonban el lehet mondani, hogy az ítélkezős és/vagy hirtelen haragból támadó gondolat soha nem igaz, még akkor sem, ha az ember pillanatnyilag (saját indulatai hatására) igaznak véli azt, vagy van benne igazságelem.

Aki nem tudja tisztázni ügyeit, hanem gögösen félrevonul, anélkül, hogy megnézné, hogy ő maga mit, vagy milyen lelki fájdalmat okozott a másiknak, az nem tanult még sokat a Megváltótól, Aki a Keresztfán, irdatlan kínok között is tudta azt mondani, hogy „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek!*”.

(A megbocsátás egy olyan téma, amelyről még rengeteget lehet elmondani, hiszen a szeretet, megbocsátás kérdése a világ „fordulópontja”! Itt csak néhány gondolatot vetettem fel.)

És ne vígy minket a kísértésbe,

Hanem szabadíts meg a gonosztól. Ámen – Itt már egész emberi mivoltunkról van szó.

Ez a két sor sokak által vitatott, hogy helyes fordítással történt-e.

Vannak, akik úgy vélik, hogy a kísértéseket úgysem tudjuk elkerülni, ezért úgy volna helyes, ha úgy mondanánk, hogy: „*óvj minket a kísértésben*”. Mások ugyanennek a gondolatnak egy másik változatát szeretik mondani: „*ne hagyj bennünket a kísértésben.*”.

Jézus úgy magyarázta V. Máriának, hogy mindezt úgy kell érteni, hogy: „*ne vígy minket erőnkön felüli kísértésbe*”. Mennyei Atyánk ugyanis pontosan tudja, hogy milyen feladat elvégzéséhez mennyi erőt adott nekünk, és ehhez méri próbáink, vagyis fejlődési lehetőségeink nagyságát is.

Ugyanakkor mi itt arra kérjük, hogy más gyengéinket is vegye figyelembe, mert *mi sokszor minden Isteni Elgondolásnál is gyengébbek vagyunk*: kitartásunk vagy hitünk megroppan, és nem jutunk el a végső győzelemig, hanem valahol félúton feladjuk a küzdelmet.

Akár így, akár úgy, de az összes változat ugyanazt az óhajt tükrözi.

Vagyis azt, hogy ebben a két sorban azt a kívánságunkat fejezzük ki, vagyis *arra kérjük Őt, Aki folyamatos szerető figyelemmel van felénk, hogy ne állítson olyan próba elé, amelyet más gyengéinkkel együtt nem bírunk ki, hanem elbuknánk benne, mert nem kívánunk távol kerülni Tőle és az Ő Éltető Szeretetétől.*

Ámen. – **Így legyen hát! Maradjunk meg Kegyelmeiben.**

Ez a reánk hagyományozott – modern világunk szavával élve – „**felcsatlakozó**” ima oly **tömör**, hogy minden soráról, sőt csak egyes szavairól regényeket lehetne írni. Ha valaki mélyen belegondol, megláthatja, hogy hihetetlen mélység és magasság, és hatalmas, távolságokat is áthidaló Szeretet rejlik e néhány gondolatban...

De most nem az a cél, hogy ezt tovább részletezzük, hanem az, hogy megérezzük mekkora tiszteletre, odafigyelésre, milyen mély összekapcsolódási lehetőségekre tanít az Úr Jézus a „*Legszentebb*” imán keresztül azért, hogy elérkezzünk a valódi „*párbeszédimához*”.

* * *

A Mester, Aki apostolait is tanította imádkozni, Ő most is, ma is érzékeny lelkek hűséges munkáján keresztül tanít bennünket imádkozni, tanít bennünket szívünkben szólni:

Álljon itt az ima lényegéhez egy szép történet Valtorta Mária „AZ EVANGÉLIUM, AHOGY NEKEM KINYILATKOZTATOTT” című könyvsorozatából:

Egy alkalommal Jézus a tanítványai körében haladt az utcán, amikor három ember megszólította, és csatlakozni kívánt Hozzá. A középső egy olyan fiatalember volt, *aki bensőleg* már felkészült Jézus követésére. Amikor Jézus ránézett, látta lelkében ezt az állapotot, és így szólt: „**Kövess Engem!**” A fiatalember azonban habozott. („A lélek kész, de a test még gyenge!”) Ez a fiatalember volt az, akit a Szentírás úgy emleget, mint aki először az édesapját szerette volna eltemetni. Jézus megválaszolt neki, („*Hagyd a holtakra, hogy temessék halottaikat, mondta neki, te pedig menj, és hirdesd Isten Országát.*” – Lk. 9 / 59-60.) majd:

... „*A fiatalember az alacsony falnak támaszkodva áll, mindkét kezében bizonyos aromaanyagokkal és szalagokkal teli táskák vannak. Lehajtott fejjel töpreng a kétféle szeretet, Isten és az édesapja iránt érzett szeretet ellentmondásán.*

*Jézus nézi és vár, majd hirtelen felkap egy kisfiút, és szívéhez szorítva mondja: „Ismételd el utánam: **Megáldalak Atyám, és kérem, világosítsd meg fényeddel azokat, akik a ködös életben sírnak. Megáldalak, Atyám, és a Te Erődet hívom annak számára, aki olyan, mint a kisdéd, és szüksége van arra, hogy valaki megtartsa. Áldalak Atyám, és kérem, szálljon le Szereteted, törölje el mindannak emlékét, ami nem Te vagy mindazokban, akiknek Te vagy itt a Földön Mindaz, ami jó, de nem tudnak hinni abban!**”*

Azt gondolom, hogy ez a részlet mindazt gyönyörűen érzékelteti, amiről idáig beszéltem.

Jézus, az Istenfiú emberként így imádkozott. Ilyen mélyen, konkrétan, alázattal és odaadással.

* * *

JÉZUS – KÖVETVE A KOR VÁLTOZÁSAIT – A MAI EMBERNEK IS AD IMÁT.

Nem tudom, kitől származik az előzőhöz hasonló, áldással és kéréssel kombinált (és kivonatolt) imatöredék és tanítás, amely Istennel való összekapcsolódásra szólít fel, és így hangzik:

„IMÁDKOZZATOK. ÉS ÁLDJATOK AZ ÉN NEVEMBEN!

Eljön olyan idő, amikor sokkal többet imádkoztok majd, mint most, mert olyan helyzetekbe kerültök, amiből csak az imádságban láttok kiutat. Amikor bekövetkeznek ezek az események, az imádság nagy erő lesz a kezetekben.

Így imádkozzatok: „Jézus, kérünk, áldj meg minden langyos keresztényt, minden gyenge embert, a tévelygőket, a keresőket, a szellemileg vakokat! Áldd meg a szegényeket, áldd meg a gazdagokat és a kétségbeesetteket! Áldd meg az elnyomottakat, a rabokat, a leigáztakat. Áldd meg a megszállottakat, azokat, akik fölött a sötétség uralkodik.

Tovább így imádkozzatok: „Atyánk, segíts minden embernek Téged felismerni, segítsd megvilágosodni Isteni Terved felől! Segítsd őket Angyalaid által, vezesd őket a Te Utjaidon! Áldd meg őket mindenkor erővel és kegyelemmel, hogy ellent tudjanak állni a sötétségnek, és szívükben mindig rátaláljanak a Világosságra, amely a helyes Úton vezeti őket!

Add meg az embereknek, amit adni akarsz nekik: A Szeretetet, hogy sötét szívükben szabaddá váljanak, megváltásra, feltámadásra jussanak. Könyörülj, Jézus minden bűnösön, minden megterhelt vagy szellemileg megbomlott emberen! Tégy jót velük csupa Kegyelemből, hogy meglássák végre a közjük kiáradt Dicsőségedet! Add meg Atyánk mindenkinek a Megváltást...”

„Mindent, amit a Föld hordoz, áldozatként hozátok el nekem, mert tudnotok kell, hogy a ti áldozatotok Előttem annyi, mintha az, akiért imádkoztok, önmaga adta volna át magát Nekem... Ez cselekvésre kész teti Szeretetemet és Kegyelemem...”

„Nagy hatalmat adok nektek az ima által: Azt, hogy Nevemben, az imádsággal segítsétek a Földet átalakítani...”

* * *

**Jézus tanításai minden határozott és komoly figyelmeztetés után is
a „Szeretet Hívószignálját” sugározzák szét a világban!...**

Ezzel az IMÁRÓL szóló első rész befejeződött.

A továbbiakban az alábbi gondolatok következnek ugyanezen témakörön belül:

- Hogyan kapcsolódik az IMA önmagunkhoz és életünkhöz?
- Miért olyan fontos az alázat kérdése? Miért és hogyan alakult ki? Mi szükség van rá? Miért kell, hogy az ember kialakítsa magában?
- Mit jelentenek a valódi IMÁHOZ kapcsolódó, vagy benne előforduló „odaforodni, kérni, elfogadni (Ráhagyatkozni), megköszönni és adni, (Irgalmasságot gyakorolni és megbocsátani), valamint felelősséget vállalni” igék, és hogyan valósulnak meg ezek a cselekvések egyenként a gyakorlatban, amikor a „munka is” imává válhat.

Folytatása következik...

2010. november 5. M.G.Mária